

ρίου τότε με κατέλαβε ἡ συγκίνησις, κ' ἐν ᾧ ὁ νοῦς μου ἐπετοῦσε ἄν πουλί ἔς τὰ περασμένα τοῦ μοναστηριοῦ καὶ ἔς τὴν παράδοσι, ἠκούσθη τοῦ παππᾶ-Λευτέρη ἡ φωνὴ ἀπὸ τοῦ γκρεμισμένου ἱεροῦ τὰ βάθη :

— Εὐλόγητὸς ὁ Θεός !

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ πιάνο τῆς Λιλῆς.

Ὁ Ἀλέκος εἶνε ἄλλο παράξενος. Τὸν πιάνουν τὰ νεῦρά του ὅταν ἡ Λιλὴ παίζη — ὅταν μαίνεται κατὰ τὸ λέγειν του — εἰς τὸ πιάνο.

Καὶ ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία ἀπορεῖ πῶς ὁ νέος δὲν φαίνεται ἐνθουσιασμένος μετὰ τὴν μουσικὴν δεινότητα τῆς κέρης της, τοῦ παρατηρεῖ μετὰ κάποιον παράπονον :

— Γιατί, Ἀλέκο, ὅταν παίζη ἡ Λιλὴ μου πιάνο, δὲν κάθεται νὰ τὴν ἀκούσῃς, παρὰ σηκώνεσαι καὶ ἄπας στὴν ἄλλη κάμαρα ;

— Μά... ξέρετε... παίξει μετὰ τόση γλύκα καὶ τραγουδεῖ μετὰ τέτοιο πάθος, ποῦ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀνθέξω ἀπὸ... τὴν συγκίνησιν ! ...